

ȘCOALA PRINȚESEI

Jurnalul prințesei Wen

Ana Serna Vara

Ilustrații de Adribel

Tradus din limba spaniolă de Irina Marcu

GIRASOL

Text: Ana Serna Vara
Ilustrații: Adriana Juárez Puglisi (Adribel)
Traducere: Irina Marcu

Editura Girasol

Sr. I. I., Caragiale nr. 72, clădirea B,
Sat Dudu, Comuna Chiajna, Județul Ilfov
Tel.: 021 436 1234; Fax: 021 436 1105
E-mail: office@edituragirasol.ro

© Susaeta Ediciones Spania
© Editura Girasol, pentru prezenta
versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Serna Vara, Ana
Jurnalul prințesei Wen / Ana Serna Vara ; il. de Adribel ;
trad. din lb. spaniolă de Irina Marcu. - Chiajna : Girasol, 2020
ISBN 978-606-024-081-5
I. Adribel (il.)
II. Marcu, Irina (trad.)
087.5

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă în nicio formă și în nicio modalitate, electronică sau mecanică, inclusiv fotocopii, înregistrări și în orice altă formă de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a editorului.

Cuprins

1. În sfârșit acasă	9
2. Un mesaj straniu	23
3. Jurnalul Prințesei Wen	37
4. O petrecere de neuitat	51
5. Ceremonia ceaiului	61
6. Boala incurabilă a lui Wen	79
7. O noapte la operă	93
8. Profeția împlinită	127

În sfârșit acasă

Gând Wen a ajuns acasă, în camera ei din Palatul de Vară, era deja trecut de trei dimineața, așa că s-a întins pe pat obosită.

A fost întrebată dacă voia să mănânce sau să bea ceva, dar tot ceea ce își dorea era să se odihnească.

A adormit imediat ce slujitoarele au ieșit din camera ei. Era normal! Călătorise ore în șir și, în plus, trecuse prin nenumărate emoții în foarte scurt timp. În ultima săptămână avuseseră loc: absolvirea, balul, despărțirea de prietenele din camera *Diamant*. Îi fusese atât de greu să-și ia rămas-bun de la ele!

A dormit aproape optsprezece ore neîntrerupt! Dimineață, cameristele intraseră ușor în camera ei și văzuseră că nu s-a trezit. Apoi, la prânz și la cină, mama ei venise să se asigure că totul era în ordine și o găsisese tot dormind. Îi pusese mâna pe frunte, să vadă dacă are febră, dar totul era bine, respira ușor și regulat...

Unul dintre frații ei gemeni, mai mici decât ea, abia aștepta să o revadă, așa că o tot întreba pe mama:

- Wen s-a transformat într-o marmotă?
- Este posibil? întreba celălalt geamăn.
- **Ce imaginație pe copilașii aceștia!** Nu, nu!

Ha-ha-ha! Cum să se transforme în marmotă? râdea mama, amuzată de imaginația lor bogată.

– Wen ne-a trimis o carte poștală cu Parcul Național Davos și acolo erau multe marmote, i-a explicat Jie.

– Și? a întrebat mama distrată.

– Păi, cum Wen a stat acolo nouă luni, patru zile și zece ore, poate că s-a transformat în marmotă, i-a explicat Jun.

– Și, în plus, te-am auzit când îi spuneai mătușicii Lixue că la ceremonia de absolvire ai observat că Wen arăta foarte diferit, că s-a schimbat mult..., a adăugat Jie.

– **Ha-ha-ha! Asta pățești când ești prea curios și ascuți conversațiile oamenilor mari!** Ha-ha-ha! le-a răspuns mama, râzând în continuare de ceea ce le trecuse prin cap micuților.

Fratele mijlociu, care auzise întreaga conversație, a spus:

– Un om nu se poate transforma niciodată într-un animal!

– Ba da! Chen ne-a povestit că un bărbat dintr-o țară îndepărtată se transforma în lup când răsărea luna, a zis Jie speriat.

– **Vai, vai!** Asta v-a spus fratele vostru mai mare? Trebuie să am o discuție cu el, le-a răspuns mama.

– Nu, nu, mami! Te rugăm, nu-i spune nimic. Se va înfuria, va spune că suntem niște pârâcioși și nu ne va mai povesti nimic, nici nu se va mai juca cu noi, a rugat-o Jun.

Chiar atunci, în salon a intrat Wen.

– Ce se întâmplă aici? Am impresia că frații mei au uitat de mine...

– **WEEEEENNNNNNNNNNN!** au strigat bucuroși când au văzut-o, alergând în brațele ei.

– Ce mari v-ați făcut! Îmi ajungeți până aici! a exclamat prințesa, arătând un pic mai sus de talie!

– Cât de mari crezi că o să creștem? a întrebat Jie nerăbdător.

– Mami, crezi că vom ajunge și noi așa de uriași ca Wen? a vrut să știe Jun.

– Nu poți spune așa ceva, Jun! Nu este frumos să faci astfel de observații despre cineva pentru că respectiva persoană, în acest caz, sora ta, se poate simți jignită, i-a explicat mama micuțului.

– Nu-ți face griji, mama. Nu m-am supărat. Pentru mine nu contează astfel de lucruri. Am descoperit că „**frumusețea se află în interior, nu într-o înălțime mică**“, a spus Wen sigură pe ea, amintindu-și cuvintele lui Paracelsus, lăsându-i pe toți cu gura căscată.

– Chiar că s-a schimbat mult! a exclamat Jie.

– Sigur că da! Înainte să meargă la **Școala Prințeselor**, când îi spuneam **uriașă** sau **Big Feet**, începea mereu să plângă și se închidea în camera ei, a adăugat Jun uimit, în timp ce mama privea întreaga scenă plăcut surprinsă.

– În palatul din Davos, aveam o colegă mai înaltă decât mine și, în plus, când ieșeam în oraș, își

punea tocuri, le-a spus prințesa. Mai mult, mi-au explicat că locuitorii din nordul Chinei, din apropierea graniței cu Rusia, sunt în general mai înalți decât cei din sudul Chinei.

– Vrei să spui că ar fi trebuit să trăiești în nordul Chinei? a întrebat Jie.

– Gata cu întrebările, spălați-vă pe mâini și să mergem la masă! le-a întrerupt mama conversația, ieșind din încăpere.

„Ce ciudat!“, s-a gândit Wen. Nu o văzuse niciodată pe mama ei atât de tulburată. Oare de ce o enervase atât de tare întrebarea fratelui ei?

Când au ajuns în sufragerie, cina era servită. Văzând cele peste douăzeci de feluri de mâncare, Wen nu s-a putut abține și a exclamat:

– **Ooo! Ce sărbătoare pentru simțuri! Ce arome! Ce culori...!**